

ΛΕΟΝΟΡΑ ΜΠΟΛΤ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΤΡΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΓΚΛΑΝΤΙΣ
ΧΟΣΕ

ΛΟΥΣΙ
ΜΠΡΑΝΤ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

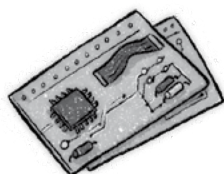

1. Μαύρο χάλι	11
2. Το εργαστήρι των θαυμάτων.....	19
3. Νησί Κράμπι	25
4. Το αγόρι με τον αστακό	33
5. Βόλτα στο νησί	42
6. Μυστηριώδης διασημότητα	56
7. Το δωμάτιο του θείου Λούθερ.....	66
8. Ελίζα και Χάρι Μπολτ.....	74
Κεφάλαιο 8 και κάτι ψιλά.....	84
9. Μπουουουουουμ!.....	86
10. Το Σπήλαιο του Τρομερά Τρομακτικού Τρόμου	98
11. Στη σπηλιά	105
12. Το χρυσό ελικόπτερο	113
13. Το πιο άτυχο κεφάλαιο από όλα	122
14. Ευκολάκι.....	135

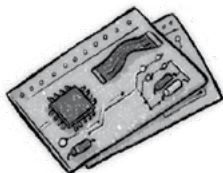

15. Πάνω και ααααααααααα!	143
16. Μείβενμπριτζ.	152
17. Ο Μυστικός Μπακαλιάρος	164
18. Ένα μισοτελειωμένο βάζο με φιστικοβούτυρο	175
19. Η παλιά βιβλιοθήκη	188
20. Στο Σνόρμπερι	198

1

Μαύρο χάλι

ΦΝΙZZZ, ΘΟΥΟΥΣ, ΚΑΜΠΛΟΥΜ!

Τα μαλλιά της Λεονόρας Μπολτ πήραν πάλι φωτιά. Το ίδιο και τα φρύδια της. «Υπέροχα» μур-μούρισε, προτού συνειδητοποιήσει πως το κεφάλι της ήταν λίγο πιο ζεστό από ό,τι συνήθως. Άρπαξε ένα ποτήρι νερό και το έριξε όλο πάνω της.

ΣΙZZZΛΛΛ-ΦΙΙΙZZZZZZZ! Οι καμένες καστανές της μπούκλες είχαν κολλήσει σαν φύκια πάνω στα μάγουλά της, ενώ μεγάλες σταγόνες λίπους κυλούσαν πάνω στη βρομερή της σαλοπέτα. Όμως ο θρίαμβος έκανε τα σκούρα μάτια της Λεονόρας να γυαλίζουν.

Σίγουρα, εσύ κι εγώ μπορεί να σκεφτόμαστε πως μοιάζει λες και διέλυσε την τοστιέρα με μαχαιροπίρουνο. (ΜΗΝ το δοκιμάσετε στο σπίτι·

οι γονείς σας θα φρικόρουν τελείως.) Όμως η Λεονόρα ήταν σίγουρη πως θα δημιουργούσε άλλο ένα υπέροχο μηχανήμα, μια συσκευή που θα αφηνούσε τους νόμους του χωροχρόνου, όπως και η τελευταία της εξαιρετική εφεύρεση.

Σκόπευε να ονομάσει

αυτή της τη συσκευή

Εξαφανιστή, γιατί θα

της έδινε τη δυνα-

τότητα να εξα-

φανίσει όλα τα

απαίσια πράγ-

ματα στη γη. Όπως

τις σφήκες και

το λάχανο και...

«Θείε Λούθερ!»

φώναξε και κοιτά-

ζοντας πίσω της εί-

δε μια σκοτεινή φι-

γούρα να στέκεται

πάνω από το κεφάλι

της. (Ποτέ της δεν μπο-

ρεσε να καταλάβει πώς
κατάφερνε να εμφα-
νίζεται τόσο αθόρυ-
βα από το πουθε-
νά, σαν την ανεμο-
βλογιά.) Ήταν χλω-
μός, λεπτός σαν το
κλαράκι και θεόρατος

στο ανάστημα, γεγονός που του επέτρεπε να κοι-
τάζει τους άλλους αφ' υψηλού. Ήταν σχεδόν φα-
λακρός και η φάτσα του τόσο ξινή, που η Λεονόρα
την είχε στ' αλήθεια δει να κάνει τα λεμόνια να
δακρύζουν.

«Τι σκαρώνεις *πάλι*;» είπε.

«Εεε... φτιάχνω τوست;» Η Λεονόρα προσπάθησε
να κρύψει το τσαλακωμένο μέταλλο και τα καμένα
καλώδια που είχε μπροστά της. Μια αμήχανη
σιωπή σκέπασε το δωμάτιο.

«Γιατί έγινε η τوستιέρα μου χίλια κομμάτια;»

«Συγγνώμη, θείε. Έφτιαχνα ένα καινούριο μα-
ραφέτι. Το σχεδίασα για να...»

«Ένα καινούριο μαραφέτι; Τι μαραφέτι;» τη

διέκοψε εκνευρισμένος. «Έτσι σπαταλάς τον χρόνο σου;»

«Εγώ, εεε, απλώς σκέφτηκα...»

«Όχι, δε σκέφτηκες το μυαλό σου ήταν στο παιχνίδι!»

Οχι, σκέφτηκε η Λεονόρα. Ακολουθεί το γνωστό ατελείωτο κήρυγμα.

«Δε μ' αρέσει να σου κάνω κήρυγμα! Εγώ θέλω μόνο το καλό σου» είπε με όλη τη ζεστασιά ενός ανθρώπου που αντί για καρδιά έχει χιονόμπαλα. «Πρέπει να δουλεύεις πιο σκληρά αν θέλεις να πετύχεις κάτι στη ζωή σου!»

«Μα δουλεύω σκληρά» επέμεινε η Λεονόρα. «Όλη μέρα, στ' αλήθεια...»

«Αλήθεια; Έχεις χρησιμοποιήσει ποτέ αυτό το μυαλό κουκούτσι για να εφεύρεις κάτι χρήσιμο; Έχεις σχεδιάσει ποτέ σου κάτι έξυπνο, κάτι που να αξίζει, αντί για όλα αυτά τα σκουπίδια;»

Η Λεονόρα ανασήκωσε τους ώμους και κάρφωσε το βλέμμα της στα δάχτυλα των ποδιών της. *Η τελευταία μου εφεύρεση είναι ό,τι καλύτερο έχω κατασκευάσει! Δε θα το έλεγε σκουπίδι αν ήξερε τι είναι.*

«Ίσως... ίσως έχει δυνατότητες. Δε θα μπορούσε να είναι χρήσιμο;»

«Όχι, δε θα μπορούσε. Είναι σκέτη απελπισία. Κοίταξέ το! Και κοίταξε και σένα. Έχεις το μαύρο σου το χάλι». Είπε τις λέξεις σαν να τις έφτυνε, με το κοκαλιάρικο δάχτυλό του μπροστά στο πρόσωπό της.

Η Λεονόρα προσπάθησε να κάνει ό,τι της είπε και να κοιτάξει τον εαυτό της. Ήταν όμως δύσκολο, γιατί τα δάκρυα είχαν αρχίσει να γαργαλάνε τις άκρες των ματιών της. Ποτέ μα ποτέ δε θα τον άφηνε να τα δει.

«Έχεις δίκιο, θείε, είναι σκέτη απελπισία» μουρμούρισε. Αχ, πώς θα ψέλλιζε κατάπληκτος τη συγγνώμη του αν μάθαινε για την πιο σπουδαία της δουλειά! Μα δε θα του την έδειχνε. Ακολούθησε άλλη μια οδυνηρά μεγάλη σιωπή κι έπειτα ρώτησε: «Θα πας σήμερα στη στεριά; Μπορώ να έρθω μαζί σου;».

Εκείνος σταμάτησε να φέρνει κύκλους στο δωμάτιο και την κοίταξε με παγωμένο βλέμμα. «Φυσικά και όχι! Είμαι πολύ απασχολημένος με το

ακαδημαϊκό μου έργο. Ένας αληθινός πρωτοπόρος, μια *ιδιοφυΐα* όπως εγώ, δεν έχει χρόνο για περισπασμούς».

«Μα θα ήθελα πολύ να δω πώς είναι εκεί. Μόνο *μία* φορά. Υπόσχομαι ότι δε θα μπλεχτώ στα πόδια σου ή τίποτα τέτοιο».

«Εσύ; Να έρθεις εσύ μαζί μου στη δουλειά;» Κι άρχισε να βγάζει κάτι ήχους που έμοιαζαν με γέλιο, έναν άθλιο μεταλλικό θόρυβο που στ' αυτιά της Λεονόρας ακουγόταν σαν τρίξιμο από γρανάζι μηχανής. Πολύ θα ήθελε να πάψει να τον ακούει.

«Αχ, τι πλάκα που έχεις» είπε επιτέλους. «Ίσως αν δεν ήσουν τόσο τεμπέλα και γελοία, να μπορούσα να σε πάρω μαζί μου, να σου δείξω κάτι από τον έξω κόσμο! Αλίμονο όμως, δεν είναι γραφτό. Δεν έχεις να πας *πουθενά*».

«Μα...»

«Δεν έχει μα. Γύρνα στη δουλειά σου. Και κοίτα να βάλεις μια τάξη σ' αυτό το τρομερό χάλι!» Και προτού η Λεονόρα προλάβει να διαμαρτυρηθεί, τα ψηλόλιγνα πόδια του έκαναν μεταβολή και κατευθύνθηκαν προς την πόρτα.

Η Λεονόρα αναστέναξε. Κοίταξε τριγύρω το χάος του δωματίου της, που ήταν μεγάλο και στρογγυλό, με μεγάλη γυάλινη οροφή. Δίπλα της, ο μεταλλικός πάγκος εργασίας είχε θαφτεί κάτω από ένα σωρό εργαλεία και αποσυναρμολογημένες οικιακές συσκευές. Κόντρα στον απέναντι τοίχο, υπήρχε ένα γραφείο από μαόνι γεμάτο με τα σκίτσα και τα σχέδιά της. Και ανάμεσά τους, πάνω στο στενό της κρεβάτι, ο Νευρικός Μεζές, η βίδρα που είχε για κατοικίδιο, γουργούριζε ξαπλωμένος στο βελούδινο μαξιλάρι του.

«Μην ανησυχείς, Μεζεδάκι» είπε η Λεονόρα ενώ τον καλόπιανε και χάιδευε την πλούσια, γυαλιστερή του γούνα. «Έχω ένα σχέδιο – ένα μηχανήμα που θα μας πάει στη στεριά... *κάποτε*. Κι αυτός δε θα μπορέσει να μας σταματήσει!»

Τον χτύπησε τρυφερά στη μύτη κι έπειτα πλησίασε το παράθυρο για να δει στο βάθος τον θείο Λούθερ να περπατά βιαστικά στην παραλία. Φορούσε το καφέ κοστούμι και την καφέ γραβάτα του και κρατούσε έναν καφέ χαρτοφύλακα γεμάτο κιτρινισμένα χαρτιά. Μπήκε σε ένα ταχύπλοο και

έβαλε μπρος. Το σκάφος ζω-ζω-ζωντάνεψε και
σάλπαρε βιαστικά.

Για άλλη μια φορά, είχε μείνει μόνη.

Το άκρως μυστικό εργαστήρι
της Λεονόρας (ΜΕΙΝΕΤΕ ΜΑΚΡΙΑ!)
είναι στην κορυφή ενός παλιού φάρου.
Ο φάρος βρίσκεται στο νησί Κράμπι.

Και το νησί Κράμπι
είναι πεταμένο στη μέση του...
ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΠΟΥΘΕΝΑ!

Η Λεονόρα Μπολτ περνά τον καιρό της
εφευρίσκοντας απίστευτα πράγματα στο εργαστήρι της,
κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του τρομακτικού θείου
Λούμπερ. Όμως, όταν τα κύματα ξεβράζουν στο νησί
Κράμπι ένα αγόρι, τον Τζακ, το τρομερό μυστικό
που της αποκαλύπτει για τον θείο της
αλλάζει τον κόσμο της μια για πάντα!

Έχοντας στο πλευρό της μια βίδρα
με ιδιαίτερες ικανότητες,
μια μαγείρισσα αμφίβολου ταλέντου
κι έναν καλλίφωνο καπετάνιο,
θα μπορέσει η Λεονόρα να εφεύρει
κάποιο μαραφέτι που θα τη βοηθήσει
να νικήσει μια και καλή
τον μοχθηρό θείο της;

ISBN: 978-618-03-2922-3

9 786180 329223

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82922

metaixmio.gr

από 8 ετών